

Жеља за изазовом води у мировну мисију

Др Дејан Пилчевић и медицинска сестра Марија Митић са ВМА доживели су праву професионалну авантуру бораваћи у Централноафричкој Републици, где су се сусрели са лечењем бројних непознатих болести

Данијела Давидов Кесар

Прошли су строга тестирања, психолошке провере, „чекирања“ здравственог стања, утврђивање нивоа знања страних језика... Одлично су знали да бити део санитетског тима у мировној мисији није лаган посао и да тражи доста одрицања. Али, жеља за новим изазовима, суочавање са лечењем до тада невидљивих болести и могућност да се заради нешто новца свакако је превладало у случају др Дејана Пилчевића, нефролога Клинике за нефрологију Војно-медицинске академије, и Марије Ми-

Др Дејан Пилчевић прегледа пацијента

Марија Митић са колегама

Фотографије лична архива

Миланова помоћ

Из мировних мисија наши саговорници носе бројне лепе успомене и анегдоте. Др Дејан Пилчевић се радо сећа сусрета са црцем Миланом. – Када смо отишли, морали смо тамо поново да полажемо возачки испит. Биле су велике гужве за то полагање и помислили смо колико ћемо да чекамо. А онда је изашао један црнац и рекао да смо ми његови људи и да имамо приоритет. Објаснио нам је уз осмех да се зове Милан и да му је отац радио у амбасади Централноафричке Републике у бившој Југославији, па да нас доживљава као своје – каже др Пилчевић.

тић, више медицинске сестре са Клинике за општу хирургију ВМА. Они су се недавно вратили из мировне мисије Уједињених нација МИНУСКА, која се налази у Централноафричкој Републици, пуни утисака и лепих речи за све што су доживели на овом великом професионалном задатку.

Са остатком санитетског тима у оквиру војне болнице нивоа два имали су, од јануара до краја августа, задатак да пружају медицинске услуге припадницима мисије, чији је циљ заштита цивила, очување територи-

јалног интегритета те државе, олакшавање дистрибуције хуманитарне помоћи, промоција и заштита људских права, спровођење процеса разоружања, демобилизације и реинтеграције бивших бораца...

Како истиче др Пилчевић, у рад болнице је укључено око 70 наших људи, а међу њима и 14 лекара.

У болници се лечи око 17.000 припадника Уједињених нација, од чега око 11.000 њих припада војсци а остало су цивили. У тој мировној мисији учешће узима више од 20 земаља, а ми смо једина европска земља која се придружила и дала санитетску подршку, болницу општег типа другог нивоа. Постоје још две такве болнице, коју „лажу“ Руанда и Бангладеш, али је наша централна и координирамо њихов рад – који је био на овом месту и у мировној мисији од јуна 2015. до јануара 2016. године.

Мисија је смештена у главном граду ове републике Бангију, који има око 700.000 становника. Камп је удаљен неколико стотина метара од болнице, на површини од око 20 ари. При-

После 17 сати
медицинари могу да се
одмарају, друже, иду у
теретану, библиотеку...

где чланови мисије проводе слободно време. Радно време лекара и сестара је од 8 до 17 сати, а ту су и дежурства.

– Имао сам искуства са, на пример, лечењем маларије, што у Србији нисам. То је један од највећих глобалних здравствених проблема, јер око пола милијарде људи у свету годишње оболи од маларије, а умре два до три милиона. Лечили смо и нека тешка

неуролошка као и кардиолошка обољења, а једно смо много различитих необичних случајева видели. Болница има 20 кревета, 16 у стационару и четири у интензивној нези за најтеже пацијенте. Више од 250 лежених пацијената је ту било смештено док сам био тамо, док је прегледано око 8.000 људи – долаје др Пилчевић.

Марија Митић долаје да је сваки случај са којим су се сусрели посебан и да је први пут у животу видела оболеле од маларије и трбушног тифуса. Месец дана пре њиховог доласка у мисију била је присутна и колера.

У мировним операцијама се акценат ставља на родну равноправност и то је веома важно. Нема разлике у тежини посла, изложености ризицима и одговорности између жена и мушкараца. Ујутру сам обилазила болницу, проверавала како је протекла ноћ, а после јутарњег рапорта правила сам планове за текући дан и по томе смо радили. Примарна обавеза ми је била организација рада сестара у болници, као и ваздушних евакуација. Намеравам да опет идем у мисију – долаје Митићева.

Ова симпатична медицинска сестра је пре Централноафричке Републике била 2014. године у мисији у Конгу, као део тима за ваздушну медицинску евакуацију пацијената.

– Од болнице нижег нивоа транспортвали смо пацијенте у болнице вишег нивоа здравствене заштите. То је рађено због здравственог стања болесника које је захтевало испитивања или лечење, али и обухватало транспорт људи у њихове матичне земље због наставка лечења – долаје Мићићева.

За ове људе је после 17 сати предвиђено време за одмор, које могу да искористе за дружење, одлазак у теретану, библиотеку... Викендом имају могућност да одлазе на спортске активности али обавезно у пратњи обезбеђења. Наши саговорници напомућу да је леп осећај када се врате из те средине, пуни елана, јер схватају да су тестирали своје могућности и увидели да могу да функционишу у разним животним ситуацијама. Тако искуство, уз дружење са невероватним људима, непроцењиво је.